**Aurel Cărăşel**

# *Explozia verde*

Fragmente dintr-o istorie a viitorului.

Arhipapa Verdmond al III-lea de Cygnus a murit pe astronava nunţiului papal Arheontus Digibus Herdana, aflată în drum spre constelaţia Ophiucus. Era în Anno Domini 16199, începutul sfârşitului erei de domnie a Lorzilor Amurgului. În prima din cele cinci variante oficioase, arhipapa ar fi murit din cauza unui stop respirator, survenit în urma iradierii cu o sursă necunoscută, care ar fi penetrat scutul, masca şi învelişul ceramic al bătrânei „Lady Marimar", aflată la cea de-a 8311 traversări a găurii negre care leagă Calea Lactee de Cele 11000 de Puncte Creştin-Evanghelice din interspaţiu. Este şi varianta care a fost acceptată de către Secretarul Personal Mondrian Celsor da Saviegdra, cel care, conform legii catolico-iudaice, a ocupat tranzitoriu Înaltul Scaun vreme de 18 Decade cristice. Timp de 330 de Decade, Scaunul a revenit, de drept, casei clonate de Cygnus, până ce ultimul arhipapă, Mulligan Fericitul, s-a dovedit prea labil pentru a putea păstori cum trebuie cele 97 de milioane de abaţii, risipite pretutindeni în Galaxie şi a fost înlăturat, prin hotărârea Consistoriului Stelar, cu multicardinalul Henry Dubois Platagenetul I, din casa Dubois-Tudor.

Acesta a hotărât să revizuiască istoria arhivelor papale şi, deci, inclusiv pe aceea a răspândirii catloicismului-iudaic în transspaţiu. Pentru aceasta a dat celebra Enciclică „Dumnezeu ne cere adevărul", prin care a ordonat reluarea cercetărilor decesului lui Verdmond al III-lea. În urma noilor descoperiri, a fost promulgată cea de-a cincea (şi ultima) variantă a morţii acestuia, denumită explozia verde. În ea, călugărul dominican Emanuel Hombre, detectivul Punctului Creştin „Ave Maria", din

zona Galateea, afirmă că a existat, într-adevăr, un fel de iradiaţie necunoscută, care a afectat nava „Lady Marimar”, dar aceasta nu a fost mortală pentru nimeni. Ba chiar, dimpotrivă. Radiaţia ar fi generat în toate entităţile vii d.p.d.V. Biologic apariţia unui fel de mucegai verde, care ar fi declanşat în plasma sangvină gena reîntineririi. Corpurile aflate la diferite distanţe faţade stadiul bătrâneţii finale au prins să întinerească, dar într-un ritm suficient de lent pentru a nu fi sesizat cu ochiul liber. Singurele efecte detectabile ar fi fost acela al obţinerii unui fel de imortalitate, în comparaţie cu semenii, lucru care fi putut fi observat numai dacă cel atins de „boală” s-ar fi stabilit la solul vreunei planete; dar şi acela al unei complete sterilităţi. Corpul arhipapei Verdmond fusese însă extrem de bătrân, iar întinerirea a avut un ritm foarte rapid, în numai câteva zile acesta ajungând în stadiul de bebeluş, apoi în cel de embrion şi, în fine, în cel de ovul şi de spermatozoid înainte de acuplare. Spuma verde rămasă în patul său a fost adunată şi pusă în urna comună a ocupanţilor Înaltului Scaun.

Când aceste informaţii au început să se răspândească în Galaxie prin cele 14000 de Puncte Creştin-Evanghelice, explozia verde a atins aproape trei sferturi din coloniştii umanoizi, risipiţi prin toate cotloanele spaţiului cunoscut. Majoritatea absolută s-au transformat în nemuritori şi-l venerează pe Verdmond al III-lea de Cygnus ca pe întemeietorul Noii Religii a Eternităţii şi ca purtător de cuvânt al unui Dumnezeu cu ochi protoplasmatici şi barbă verde. Cei rămaşi încă neinfestaţi s-au regrupat în 26 de milioane de abaţii, conduse de iudei neoprotestanţi, au rupt legăturile economice şi diplomatice cu verzii şi au adus la conducerea politică hunta militară a Lorzilor Instrumentalităţii.

În numai câteva sute de Decade cristice, Galaxia a devenit mult prea mică pentru toţi şi primul Război Ecologic a fost declarat în Anno Homini 124, în apropierea punctului de tranziţie Palomar.

SFÂRŞIT